

дрѣмка му не идѣше. Дигна се той, приседна на леглото си и вика на бабата:

— Не мога, бабо, тука да заспя, ще отида на воденицата!

— Какво думашъ, старо, отговаря тихо баба Славка. Какво ще кажатъ децата, хората, цѣло село ще ни се смѣе!

— Кой каквото ще да казва — ще ида. Докато не ми пѣе „моего славейче“, не мога заспа. Петдесетъ години една и сѣща пѣсень ми е пѣло, петдесетъ години въ ушитѣ ми е брѣмчало и сладко ме е преспивало. Безъ него за мене сънь нѣма.

— Слушай, дѣдо, легни си ти, легни, ще заспишъ...

На силното настояване на бабата, стариятъ воденичаръ отстъпи. Сложи той застарѣлото си тѣло на леглото, затвори очи и се опита отново да заспи.

Но когато бабата захърка, стана той тихо и се отпрати къмъ воденичката.

Ив. М-въ

